

Oproep anekdotes en herinneringen

Al zo lang bij DVVC dat je het beginjaar niet meer weet.

Van een lidmaatschap van 25, 30 of 40jaar kijken we bij DVVC niet meer op. Sommige mensen lopen al zo lang bij de club rond dat ze “bij het interieur” zijn gaan horen. Hoe dieper je graaft hoe meer er daarvan boven water (of boven het grasmaaiveld?) lijken te komen. Leden wiens hart zo langzaamaan niet meer rood is, maar zowat de kleur van het GroenWit tricot hebben aangenomen. Een van die oudgediende is begonnen in 1969 (of 1970?). In elk geval was hij in 2010 al 40 jaar lid (of werd toen zijn 40 jarig lidmaatschap gevierd tijdens de vrijwilligersavond?)

Dat waren andere tijden met een DVVC16(!?) waarin hij begon te spelen, in de Doelstraat. Een heel andere plek dan waar getraind werd, nml bij de Dongen-velden en niet op een gras maar een gravel(!)veld. Er waren heel veel spelers en Jan Smans sr. was de trainer, veel spelers maar Jan had alles onder controle (of luisterde de jeugd toen gewoon beter naar een ‘ouder’ iemand?)

Na ongeveer een half jaar vond men dat hij wel wat hoger kon voetballen en zodoende kwam hij in DVVC15 terecht.

Alle jeugdelftallen heeft hij doorlopen tot aan het A-team toe. Dat werd een topteam onder leiding van trainer/leider Theo Govaerts. Een hecht vriendenteam die alles voor elkaar over hadden. Dat gaf resultaten. Door Theo werden ze vaak ‘De woeste zee’ ingejaagd. Heuvel op, heuvel af. En dacht je dat je klaar was(?) kwam daar Theo en zei: “Dat kan je nog wel 10

keer” en dan ging je weer. Theo gaf zijn team de naam: JA-jeugd (ze deden toch wel wat hij ze opdroeg)

Ook een mooie herinnering aan die periode: Er werd regelmatig tegen NAC gespeeld. In zijn beleving won het DVVC-team daar nooit van. Maar van de mat gespeeld werden ze ook niet. Verloren werd altijd maar met een doelpunt verschil.

Of deze: “Alle toernooien die we speelden wonnen we. Het eerste wat we deden aan het begin van het toernooi was naar de beker gaan kijken. Want die was voor ons!”

En dan was er ook nog het Nederlagentoernooi bij Broekhoven. We werden de eerste keer keihard aangepakt, ze tackelde ons binnen de lijnen en we eindigden anderhalve meter verder buiten het veld. We stonden met 2-0 achter en toen werd volledig onterecht er bij ons iemand van het veld afgestuurd. We keken elkaar aan en besloten: “Wij gaan deze wedstrijd winnen!” En dat deden we! We hebben dat jaar dat nederlaagtoernooi gewonnen. Ook het jaar daarna. Omdat Broekhoven bang was dat we de wisselbeker nog een derde keer zouden winnen en hem dan zouden mogen houden, kwamen ze de beker ophalen in de kantine en werden we niet meer uitgenodigd.

En we werden voor het eerst in de geschiedenis van DVVC kampioen met de A jeugd. Geweldige prestatie met een fantastisch feest.

Dit A-team is later de basis geworden voor het Eerste Elftal.

Toen ik overging naar de selectie kwam ik eerst in het tweede team. Heb ik 2jaar in gespeeld met enkele invalbeurten bij het Eerste. In die periode ben ik veranderd van positie. Van links half naar voorstopper. Ik speelde in de verdediging met Bert van Wanrooij, Joep de Kok, Jacques Raaijmakers. Helaas allemaal al overleden.

Onze trainer was Jan van Gool. Hij heeft ons veel geleerd. Ik heb bij de wedstrijdbespreking nooit meer meegemaakt wat hij allemaal wist over de tegenstander. Per speler had hij info over de directe tegenspeler.

Na Jan kwam Rini Thijs. Die kende de kwaliteiten van Jan en wist wat onze selectie nog nodig had. Dus de trainingen waren vooral lopen, lopen en duels. Sommige spelers vonden dat we een atletiekclub waren geworden. Hij besloot mij naar het Eerste elftal te halen. Ik mocht Cees Martens op de voorstopper plaats vervangen. Dat was best bijzonder, Cees had daar al zoveel jaren gespeeld.

Het werd een goed jaar. We speelde de laatste wedstrijd van het seizoen uit bij WSJ om het kampioenschap. Nooit heb ik met zoveel publiek gespeeld. Beide clubs konden nog kampioen worden. Verrassend was het dat Toon Haak mocht keepen.

We begonnen goed. We kwamen met 0-2 voor. Voor rust werd het nog 1-2.

Na de rust hebben we eigenlijk alleen maar verdedigd. Door de drukte in de zestien zagen de supporters vaak Toon niet meer staan. Hij was vrij klein. Vaak dachten de supporters van WSJ dat de bal er in zou gaan, maar dan tikte Toon hem toch nog uit het doel.

We bleven overeind en wonnen!!!

We waren kampioen!!

DVVC de kampioen van 1983. De herinnering daaraan blijft speciaal.

We promoveerden en een bijzondere wedstrijd was toen de uitwedstrijd tegen koploper Korvel. Donderdag op de training kwam Rini naar me toe en vroeg: “Ben je klaar voor zondag?” “Je weet dat ze een spits hebben die elke wedstrijd dit seizoen 2 of 3 keer scoort?”

Dat wist ik niet, maar ik zei hem: “Dat gaat zondag niet gebeuren!”

We reden die zondag naar Tilburg, met Toon Rombouts en Tonnie Timmermans en de tas met de shirtjes naar de wijk Korvel. Maar we konden geen voetbalveld vinden. We hielden een politiewagen aan en vroegen: “Waar zijn de voetbalvelden van Korvel?”

Die bleken in Tilburg Noord te liggen. We zijn toen onder begeleiding van de politie met sirenes naar de velden gereden.

We hadden nauwelijks een warming-up. Ik heb vanaf de eerste minuut op die spits ingepraat, dat hij een klotedag zou hebben en dat scoren er niet in zou zitten. Hij werd steeds meer geïrriteerd en het is gelukt. Hij heeft niet gescoord die dag. We kwamen zelfs met 0-1 voor. Uiteindelijk werd het 1-1 maar het eerste puntverlies voor Korvel van dat seizoen was een feit.

Na vele jaren DVVC1 zonder kampioenschap onder trainer Rini Thijs, hij is er ongeveer 6 jaar gebleven, kwam er een nieuwe trainer. Die begon al gelijk tegen mij: “Wil je in het Eerste staan moet je 2 keer trainen”. Ik was, en ben nog, best eigenwijs. Ik vond 1 keer genoeg.

“Dan kom je in het Tweede”, en mijn enigszins bouté antwoord was: “Oké dan wordt het 2e kampioen”. Maar het gebeurde wél!

We hebben ook nog een jaar gehad dat op een dag DVVC1 - DVVC2 en DVVC4 kampioen werden. Zeer bijzonder. Doordat er in dat jaar ongeveer zes spelers van Dongen naar DVVC kwamen hadden we een sterke brede selectie. Ik stond toen in het Tweede, dus weer kampioen!

Mijn laatste jaar selectie was onder trainer Dingo Timisela. Hij vertelde mij gelijk aan het begin van het seizoen dat ik in het Tweede stond. Hij vond mij niet goed genoeg voor het Eerste en ik werd aanvoerder van het Tweede.

Elke donderdag na de training zaten we met de aanvoerders van 1 en 2 erbij de spelersgroepen te bespreken. Dingo had al diverse spelers geprobeerd op de voorstopperspositie. Het liep niet goed. DVVC stond onderaan. Uiteindelijk is in de winterstop besloten dat ik toch naar het Eerste ging. Na de winterstop hebben we toch genoeg punten kunnen behalen om niet te degraderen. Aan het eind van het seizoen wilde Dingo nog wel kwijt dat hij nog steeds vond dat ik niet goed genoeg was maar dat het team wel met mijn komst beter was gaan voetballen. Ik heb toen gezegd dat ik dat toch als een compliment opnam.

Later toen ik in DVVC2 speelde waren we eens de grensrechter ‘kwijt’. Hoe dat zo? “Tijdens een wedstrijd van DVVC 2 in de jaren 80 was Ran Biemans onze vlagger. Hij was zo licht dat je hem om kon blazen. Op een gegeven moment waren we er van overtuigd dat er sprake was van buitenspel. Dus we riepen “Rangie waarom vlag jij niet?” Maar we konden hem niet vinden. Hij was uitgegleden op het natte gras en kwam er ook nauwelijks bovenuit.

En een persoonlijke herinnering: Jan Kroot werd eind jaren 80 de nieuwe trainer van de selectie. Zoals gewoonlijk starten we de eerste training in de Duiventoren. Hij gaf aan: “We gaan lopen.” Dus ik vraag aan hem: “Waar lopen we naartoe?” Hij gaf als antwoord: “Je moet gewoon de speler voor jou volgen.” “Dat kan ik niet bijhouden”, zei ik. Hij bleef bij zijn mening. Dus ik was al snel de groep kwijt en liep toen maar terug naar de auto’s, en daar stond Leo Heyne. “Waar is groep?” vroeg ik. “Aan de andere kant, partijtjes aan het spelen”, antwoorde hij. Op mijn verzoek heeft hij mij daar toen met zijn auto naar toe gebracht. Tot grote hilariteit van de groep maar niet van Jan Kroot.

Wat jaren later ben ik begonnen met de jeugd training geven. Vooral de E en de D jeugd. Met veel plezier gedaan. Helaas geen kampioenen kunnen maken.

Mijn rijschool vroeg steeds meer tijd dus heb ik een punt achter de jeugdtrainingen moeten zetten.

Als er een oud speler stopte dan werd geprobeerd om het oude kampioensteam uit 1983 weer een wedstrijd te laten spelen. Toen ontstond het idee: "Zullen we een veteranenteam gaan starten". Samen met Jan Oomens jr. heb ik toen geprobeerd om dit team op te starten. Het is gelukt en we hadden een team. We begonnen zeer enthousiast te trainen. Zo fanatiek dat we al snel 7 blessures hadden. We dachten dat de tijd had stilgestaan.

We konden al snel meedoen met de veteranencompetitie waarin Dongen ook al jaren meespeelde. We hebben nu al ongeveer 14 jaar dit vriendenteam. De resultaten zijn wisselend maar de sfeer is niet kapot te krijgen. En we zijn duidelijk het team in de competitie met de hoogste gemiddelde leeftijd. Meerdere zaken zijn zeker de moeite waard om te melden.

We begonnen met gezamenlijke shirtjes en sokken. Aangezien de sokken elke wedstrijd door iemand anders werden gedragen, had ik ook vaak andere aan. Daardoor ontstond het probleem dat als ik die sokken had aangehad waren ze door mijn brede kuiten niet meer bruikbaar voor de rest. Dus vandaar heeft nu iedereen zijn eigen sokken.

Een aantal jaren later had Dongen een nieuwe idee uitgewerkt. Ze hadden een wandelstok gekocht en voortaan kon de organiserende club een Veteraan van het jaar

benoemen. Dit om iemand in het zonnetje te zetten die veel betekende voor zijn club en de gehele competitie. Het eerste jaar was de leider van Molenschot de gelukkige. Ik vind het nog steeds een eer dat ik in het tweede jaar deze waardering kreeg.

Toen we tien jaar bestonden als team organiseerde wij het seizoen en tevens het bijbehorende afsluitingsfeest. Dat jaar was ook het vijftig jaar bestaan van deze competitie. Dus het werd een fantastisch feest met alle erop en eraan.

Voor ons team zijn ook het jaarlijkse uitje

een hoogtepunt van het seizoen. Nu helaas een paar jaar geleden maar het komt zeker weer terug. De verhalen zal ik binnen het team houden. 😊

We hebben afgelopen seizoen 5 nieuwe spelers mogen verwelkomen. Dus ons team is in de breedte zeker versterkt. Daar de blessures soms langdurig zijn, zijn ze ook zeer welkom. We hebben een paar weken geleden het seizoen bij RFC afgesloten. En de verenigingen geven elkaar elke wedstrijd een punt voor de sportiviteit. Wij hebben dit jaar de sportiviteitsbeker gewonnen!!!

Ik hoop voor het nieuwe seizoen weer veel plezier. Misschien zelfs wat meer punten.

Tevens iedereen: “Willen jullie eens een keer een gezellige pot meespelen:

VAN HARTE WELKOM!”